

hc

Doctora Honoris Causa

Anna Ferrer

Universitat
de Girona

hc

Doctora Honoris Causa

Anna Ferrer

Parlaments de la cerimònia d'investidura llegits
el dia 10 de juny de 2022 a l'Aula Magna Modest Prats de la UdG

Girona, juny de 2022

Universitat
de Girona

Edita: Universitat de Girona. Servei de Publicacions.
10 de juny de 2022
Dipòsit legal: GI 1362-2022

Acord del Consell de Govern de la Universitat de Girona en la sessió ordinària núm. 6/2020, del dia 23 de juliol de 2020

El Consell de Govern, en sessió ordinària n. 6/2020, de 23 de juliol de 2020, va adoptar l'acord que diu: Aprovar la **concessió del títol de doctora honoris causa de la Universitat de Girona a la Sra. Anna Ferrer**, d'acord amb la proposta presentada pel rector de la UdG.

**LAUDATIO D'ANNA FERRER
A CÀRREC DEL DR. EDUARD MUNTANER**

Rector Magnífic de la Universitat de Girona,
presidenta del Consell Social,
distingides autoritats,
professors, estudiants, personal de la Universitat,
família, amics i amigues,
Anna,

I want to start with a few words in English, because it is Anna's mother tongue, and even though she speaks Spanish, today she is making an effort to follow the event in Catalan.

It is a great honor for me to be able to give, today, the *laudatio* for Anna Ferrer, to whom the Governing Council of the UdG granted, at the proposal of the Rector himself, the Honoris Causa Doctorate. The first Honoris Causa awarded by the UdG to someone in the field of Humanitarianism and Development Cooperation.

Vaig visitar Anantapur per primer cop a principis del 2006, després de gairebé quatre mesos treballant de voluntari en una escola rural de Tamil Nadu, part d'una petita ONG enfocada a donar educació de qualitat als dàlits. Era la meva primera experiència en un país del Sud, just després d'haver acabat un postgrau en Cooperació al Desenvolupament.

Aquests dies, per preparar aquest discurs, he rebuscat entre els meus quaderns de notes per trobar el del meu primer viatge a l'Índia. El dia de la meua arribada a la Fundació Vicente Ferrer, només hi ha una anotació —tres versos de Pablo Neruda—, que suposo que vaig llegir al tren mentre em dirigia a Anantapur, i que d'alguna manera captaren la meua atenció.

Llegits amb la perspectiva dels anys semblen bastant profètics del que vaig descobrir a Anantapur, i de la manera d'entendre la pobresa i el sofriment de l'Anna i en Vicenç.

¿Quiénes son los que sufren?

No sé, pero son míos.

Ven conmigo.

[Del poema «El monte y el río», dins de *Los versos del capitán* (1952), Pablo Neruda]

Jo anava a la Fundació amb molta il·lusió, perquè tenia una nena apadrinada i la volia veure, però també, ho haig de reconèixer, amb certa cautela i reserves, pel fet de tractar-se d'una organització tan gran, imaginant-me que el tracte seria bastant impersonal, i que seria difícil de fer-se la idea del treball real que feien.

Durant tres dies, a part de conèixer l'Anna i en Vicenç, vaig estar visitant projectes: hospitals, escoles, habitatges, projectes d'ecologia, projectes d'empoderament de la dona, el poble de la meua nena apadrinada, etc. La sensació va ser d'estar presenciant una obra titànica, que havia produït canvis profunds a tota una regió. Una obra fruit de dècades de treball constant, diari, sense pausa, a través d'una organització que també havia anat creixent any rere any, durant dècades, creant un equip únic, amb molts treballadors que ja són de segona generació, fills i filles dels primers col·laboradors de l'Anna i en Vicenç. Ni el tracte va ser impersonal, ni va ser difícil veure la feina que feien. La Fundació era una gran família i els projectes parlaven per si sols.

Però no és el meu objectiu parlar-vos de la Fundació, sinó que vull centrar-me en l'Anna. La vida d'en Vicenç és molt coneguda, va ser una persona increïblement carismàtica, un visionari, un treballador in-

cansable i tots l'enyorem moltíssim. La història de l'Anna, tanmateix, potser no és tan coneguda, i avui vull resseguir-la una mica, sobretot el periple que la dugué a Anantapur, i com amb en Vicenç i un petit grup de voluntaris engegaren l'obra que avui en dia és un referent mundial en el món de la cooperació al desenvolupament.

L'Anna nasqué el 1947 a Essex, Regne Unit. El 1963, quan tenia només setze anys, en Terry, el seu germà gran, li proposà que els acompanyés a ell, la seva dona i la seva filla de només un any en un viatge en cotxe fins a l'Índia. Així començà una aventura dins d'un Land Rover de segona mà, travessant tot Europa, Turquia, Iraq, Iran i Afganistan. Deserts, muntanyes, cinc mars diferents, convivint amb gent de tota mena, des de nòmades kurds fins a terratinents afganesos. A l'Afganistan el cotxe va dir prou, i l'últim tram fins a l'Índia el feren en avió.

Un cop a l'Índia, i després de passar per Delhi i Kolkata, el seu germà trobà feina en una empresa amb seu a Mumbai i fàbrica al poble de Dharampur. Això feu que en Terry i la seva família s'instal·lessin a Dharampur, mentre que l'Anna decidí quedar-se sola a Mumbai, encara amb setze anys, a provar sort, estudiant un curs de secretariat.

Quan acabà el curs es posà a buscar feina i acabà treballant en un setmanari de Mumbai anomenat *Current*, on començà fent tasques de secretària, però el director de seguida veié el seu potencial, i poc després l'Anna ja estava fent tasques de periodista, gaudint de la seva feina, i totalment adaptada a la gegantina Mumbai.

El 1968, amb 21 anys, li assignaren una feina que feu que els camins d'ella i en Vicenç coincidissin i ja no se separessin mai més.

Concretament, l'encàrrec fou que fes una entrevista a Vicenç Ferrer, un polèmic jesuïta que feia anys que era a la zona de Manmad, combatent la pobresa i ajudant els camperols en temes d'agricultura, i que ara era invitat a abandonar l'Índia, perquè la seva feina i les seves maneres de fer havien aixecat suspicàcies entre gent amb molt poder al país.

L'Anna quedà tan impressionada amb el treball que feia en Vicenç i tan indignada amb tot l'argumentari per expulsar-lo, que acabà deixant la seva feina al *Current* i dedicant-se a temps complet a la campanya que s'havia creat per demanar justícia per al pare Ferrer.

Van ser uns mesos de lluita i mobilitzacions que acabaren amb una decisió agrejolça, avalada per la llavors primera ministra Indira Gandhi: Vicenç Ferrer era invitat a marxar de vacances a Espanya, després de les quals seria benvingut de nou a l'Índia, sempre que no s'instal·lés a l'estat de Maharashtra (al qual pertanyia Manmad).

El 1969, després dels mesos de vacances forçades a Espanya, durant els quals l'Anna i en Vicenç seguiren en contacte, ell tornà a l'Índia, i amb un petit grup de voluntaris, als quals l'Anna també se sumà, van instal·lar-se a Anantapur, a l'estat d'Andhra Pradesh, on començarien els projectes que ara, després d'unes dècades, coneixem tots.

Començaren seguint el camí traçat per en Vicenç a Manmad, col·laborant amb els camperols més pobres en la introducció de millores en l'agricultura. Un repte immens, perquè la regió és de les més àrides de l'Índia.

Amb el temps, l'equip de voluntaris anà creixent i el treball es convertí en desenvolupament comunitari, i després en el que s'ha acabat anomenant —i ells en van ser veritables pioners— desenvolupament integral, cobrint les àrees d'ecologia, salut, habitatge, educació, discapacitats i empoderament de la dona. El seu treball també s'anà enfocant cada vegada més cap a l'ajuda als dàlits i a les poblacions tribals.

En l'aspecte personal també passaren coses molt importants durant aquella primera època. En Vicenç deixà el sacerdoci, i l'Anna i ell es casaren el 1969, el mateix any que arribaren a Anantapur. De fet, tingueren tres bodes, una al registre civil, una amb cerimònia protestant i una altra de catòlica. Entre el 1970 i el 1974 també arribarien els seus tres fills: la Tara, en Moncho i la Yamuna.

El 1969 havien fundat RDT (Rayalaseema Development Trust), que fou l'organització embrionària de les que després hem conegut com a Rural Development Trust (a l'Índia) i Fundació Vicente Ferrer (a Espanya).

Els primers anys a Anantapur estigueren plens de reptes, impossibles de relatar en tan poc temps. Però l'Anna —que ho planificava i sistematitzava tot—, en Vicenç —que no s'aturava mai, mirant sempre més enllà—, i tot l'equip que, a poc a poc, anaven creant al seu voltant, van anar superant-los tots, un darrere l'altre.

Des del 1969 fins ara, el projecte no ha parat de créixer, essent el 1996 un punt d'inflexió molt important, perquè és quan es va crear la Fundació Vicente Ferrer a Espanya, que va ajudar a la sostenibilitat del projecte. Avui en dia, a Anantapur hi ha més de 3 milions de persones beneficiàries, i els projectes de la Fundació arriben a més de 3.600 pobles d'aquella zona. Només per donar algunes dades, l'últim any s'han construït més de 3.400 habitatges, hi ha més de 100.000 dones participant en *sanghams* (associacions de dones), s'han plantat gairebé un milió d'arbres, i cada dia hi ha més de 2.700 visites mèdiques en els diferents centres de salut que han creat.

Com han pogut créixer tant mantenint un nivell de qualitat excel·lent? L'Anna sol dir que «només es pot avançar si ho fem col·lectivament». Des de l'inici van tenir clar que només unint persones a favor del desenvolupament de les seves pròpies comunitats arribarien el canvi i la dignitat.

L'Anna liderà el programa de nutrició i salut per oferir assistència sanitària a la població. També va posar en marxa el programa de persones amb discapacitat, un col·lectiu especialment discriminat a l'Índia. Però, sens dubte, el que més la va impressionar des del començament, va ser la terrible situació de les dones rurals: «Patien la doble discriminació per ser dàlit i ser dona. Les casaven molt aviat, amb onze o dotze anys, i passaven per multitud d'embarassos i avortaments. Hi havia un percentatge molt alt de mortalitat entre les mares i els nounats. Les agressions contra les dones dàlits també eren molt habituals i sovint s'ocultaven. Si la família intentava denunciar el cas, els tribunals els rebutjaven. Les dones treballaven al camp tot el dia, s'ocupaven dels nens i de la família, i el poquíssim menjar que hi havia era per a la resta de la família.»

L'Anna ha lluitat perquè les dones liderin la transformació de l'Índia rural, amb iniciatives per afavorir la seva educació, ideant la creació dels *sanghams*, desenvolupant amb creativitat programes per la igualtat: educació, salut, lluita contra els matrimonis precoços, suport a les treballadores sexuals en els seus drets per una vida digna, emprenedoria i lideratge.

Ha impulsat un programa d'igualtat de gènere que vertebrava l'estratègia de conjunt de tot el projecte de desenvolupament que fan a l'Ín-

dia. Lidera una organització de més de 2.500 persones, de les quals un 50 % són dones, i ha fet un gran esforç perquè hi hagi dones en càrrecs de lideratge. Han aconseguit que actualment més del 35 % de les posicions de lideratge les ocupin dones.

Aquesta aposta decidida de l'Anna per treballar per i amb les dones en una societat, l'Índia, de gran arrelament patriarcal, l'han convertit en un referent de lluita per la igualtat de gènere.

Actualment, el 100 % de les nenes a les zones on intervé la Fundació estan matriculades a primària, i més del 80 % a secundària. L'organització va entregar l'any passat 1.074 beques universitàries a joves i té dues Escoles Professionals d'Idiomes per donar formació extra i ajudar les noies a trobar feines de qualitat.

Totes les cases familiars construïdes per l'organització es registren a nom de les dones; d'aquesta manera són propietàries de béns i es garanteix la seva seguretat en cas de ser abandonades o de quedar vídues.

Dos dels tres hospitals de la Fundació disposen d'unitats de ginecologia i obstetrícia per garantir la salut maternoinfantil a través de programes de nutrició i seguiment mèdic.

La Fundació té en l'actualitat 10 centres d'assessorament contra la violència de gènere, equips de mediadors per lluitar contra aquesta xacra, i un centre d'acolliment per a supervivents a les agressions. També disposa d'un centre de prevenció, acolliment i reinserció per a víctimes de tràfic de persones en una zona fronterera on nenes i dones en situació de pobresa extrema són molt vulnerables.

L'Anna no és només un exemple de dedicació vital a la millora de les condicions de vida de les persones més vulnerables i desprotegides del planeta, sinó que també posa en relleu el protagonisme sovint invisibilitzat de tantes dones que han contribuït silenciosament a la construcció d'un món més just, més humà i més responsable.

Ella ha estat una de les peces clau en l'assoliment de totes les fites de la Fundació, fent un paper fonamental per mantenir la unitat i l'esperit humanista de l'organització al llarg de tots aquests anys.

Els reconeixements que ha obtingut durant els últims anys són molts, i és impossible citar-los tots ara. En destacaré només tres: el Premi Internacional Jaime Brunet a la promoció dels drets humans (Universitat de Navarra, 2018), el Premi Ignacio Ellacuría de cooperació per al desenvolupament (Govern d'Euskadi, 2020), i el Premi Eenadu Vasundara Mahila en la categoria de Millor Treball Social (Índia, 2020).

For everything I have explained here, certainly too briefly, I request the Rector of the University of Girona to confer the degree of Doctor Honoris Causa to Anna Ferrer.

I això ho torno a dir en català: per tot això que he explicat, certament de manera massa breu, demano al Rector de la Universitat de Girona que atorgui el grau de Doctora Honoris Causa a Anna Ferrer.

Moltes gràcies.

Eduard Muntaner Perich

10/06/2022

DISCURS DE LA SRA. ANNA FERRER

Queridos amigos y amigas,

Bon dia a tothom.

Señor Rector Magnífico de la Universidad, ilustre claustro de la universidad, autoridades, profesorado, estudiantes, amigos y amigas...

Gracias por acompañarme en un día tan especial.

Y por supuesto, mi querido padrino Eduard Muntaner, gracias por tus palabras y tu compromiso.

Esta es mi primera vez en Cataluña y en España desde que el covid entró en nuestras vidas. La última vez que estuve en esta tierra fue en febrero/marzo de 2020, justo antes de que comenzaran todos los confinamientos en el mundo, y nuestras vidas cambiaran de la noche a la mañana.

Estoy muy feliz, y es para mí un gran honor que esta primera vez fuera de India en más de dos años sea en Girona, en Cataluña, y concretamente, para ser investida doctora honoris causa por esta universidad.

Hoy me gustaría compartir con vosotros algo que puede parecer muy simple, pero que, en mi experiencia, marca una gran diferencia en nuestras vidas, en las vidas de los demás y en el mundo en general. Me gustaría hablaros del valor y el poder de CUIDAR. *Caring*, que decimos en inglés.

Cuando miro atrás, a mis 75 años, de los cuales 53 los he pasado en un pequeño y remoto rincón de la India, comprometida con las luchas

y el sufrimiento de la gente, me doy cuenta de que todo empezó con CUIDAR. No solo para mí, sino también para Vicente, para todos nuestros compañeros y amigos en la India y España, y también para la gente que lucha en los pueblos, desde el cuidar empezó todo.

De los primeros años en Anantapur recuerdo el hambre, la opresión, pero sobre todo la oscuridad de vivir sin esperanza...

En aquellos años, los 70, la gente de los pueblos estaba acostumbrada a que fueran personas a visitarles a sus casas, les hicieran promesas y nunca regresaran. Sus vidas nunca cambiaban.

Después de uno o dos años de estar constantemente con la gente, preguntándoles por sus vidas, por sus problemas, y buscando soluciones empecé a escuchar estas palabras en boca de la gente: «Este hombre, Vicente Ferrer y su grupo, son diferentes, esta gente realmente se preocupa, el cambio es posible...»

La grandeza de Vicente Ferrer fue su fe y convicción en la bondad de las personas y en la capacidad de cada uno de hacer el bien, de preocuparse por los demás y cuidar.

A veces, cuando pensamos en el significado de cuidar, lo asociamos a actos cotidianos, como son los padres y madres cuidando a sus niños, o el cuidado de una persona enferma.

Pero la vida me ha demostrado que el acto de cuidar es más poderoso de lo que parece a simple vista. Puede cambiar vidas, traer esperanza, felicidad... El cuidado genera cuidado.

Cuidar no es un valor, ni un sentimiento, ni un privilegio reservado a unos pocos.

La belleza de cuidar es que está en todos nosotros. Nos pertenece. Es parte de cada uno, independientemente de nuestro país de origen, nacionalidad, religión, cultura o situación económica...

Nuestra historia en Anantapur es precisamente la historia de las buenas acciones de miles de personas cuidando a los demás, personas en los pueblos, nuestros compañeros, amigos en la India, en España y otros países...

Vicente Ferrer nos demostró el poder de cuidar, el poder de la acción buena, el impacto de lo que puede lograr.

Vicente Ferrer fue muy sabio. No nos dejó una filosofía, un pensamiento o creencia para guiarnos, sino que sacó a la luz la bondad que hay en todos nosotros, nuestra capacidad de cuidar, y nos enseñó cómo ese cuidado colectivo puede cambiar vidas, resolver el sufrimiento y erradicar la pobreza.

Cuando llegué a Anantapur como primera voluntaria de Vicente, yo tenía 21 años. No sabía mucho sobre el desarrollo o las causas de la pobreza. Yo era una persona sencilla, de buen corazón y compasiva, pero por lo demás, era una persona corriente.

La convicción de Vicente de que todos tenemos un papel que jugar, la responsabilidad de ayudar a los demás, me convenció, aunque era muy joven, de que mi contribución, mis esfuerzos, podían marcar la diferencia.

Vi esa misma transformación o realización en las distintas personas que se unieron a la organización. Para esas personas, en su mayoría procedentes de familias rurales muy humildes, darse cuenta de que tenían la capacidad de ayudar a los demás a través del cuidado marcó un antes y un después.

Por primera vez en sus vidas, se dieron cuenta de que, a pesar de no poseer casi nada material, tenían también el poder de cuidar.

Desde hace muchos años, una vez al año, más de **ciento cincuenta mil** familias del distrito de Anantapur, en su mayoría jornaleras, se reúnen y juntan las rupias que han ido ahorrando a lo largo del año en unas huchas de barro, que llamamos *hundis*. Las donaciones son de 1 rupia, 2 rupias, 10 rupias...

Este último año recogieron entre todos **setecientos cincuenta mil** euros, para pagar la educación de más de mil niños y niñas huérfanas. Gente pobre que ayuda a gente pobre, ¿y por qué?

Porque han sido testigos y protagonistas al mismo tiempo de cómo el cuidado hacia los demás les ha ayudado a cambiar sus propias vidas.

Ahora ellos y ellas están orgullosos, felices, de poder, con una pequeña contribución, ayudar a otras personas a mejorar sus vidas.

Uno de los pilares fundamentales de nuestro trabajo, su continuidad y sostenibilidad, aunque no el único, pero sí uno de las más importantes, es **el cuidado colectivo** que, a lo largo de los años, ha crecido y se ha multiplicado, ayudando a cientos y miles de personas a tener una vida digna e igualitaria.

Muchas personas me preguntan: «Anna, ¿es replicable tu trabajo en otros lugares, en otros países? ¿Es un modelo para otras organizaciones?» Yo no creo que nuestro trabajo sea un modelo a replicar. Todos los lugares y países tienen costumbres y culturas diferentes, y eso no lo podemos obviar.

Pero lo que sí podemos replicar es el cuidado, porque este es universal, está en todos y todas nosotras.

Hace unos meses estuve bastante enferma con un virus muy parecido al covid...

Cuando me estaba recuperando tuve mucho tiempo para pensar en mis últimos 53 años en Anantapur, 41 de ellos con Vicente, y reflexioné mucho sobre ¿Qué es eso que realmente le importa a la gente de los pueblos de nuestra zona? ¿Qué es lo que realmente marcó una diferencia en sus vidas? Y me di cuenta de que era lo siguiente: El cambio fue que alguien, por fin, se preocupó por ellos, por sus miserias, por sus problemas y sufrimientos, y ese cuidar les dio esperanza, y sin esperanza no podemos vivir.

- El cuidado promueve el cuidado.
- Cuidar trae esperanza.
- Me importa; por lo tanto, puedo.
- Me importa; por lo tanto, lo hago.

Hoy es un día muy especial para mí. A mis 75 años, después de una vida comprometida con los demás, estoy aquí en Cataluña, tierra natal de Vicente, siendo investida doctora honoris causa.

Mis queridos amigos, estoy muy feliz de pensar en mi como «una profesora de cuidados» que se graduó en Anantapur y hoy se ha doctorado en Girona.

Gracias de nuevo por este honor y por darme la oportunidad de estar hoy aquí en esta preciosa iglesia de Sant Domènec, para compartir con vosotras las experiencias de mi vida.

Gracias Eduard, mi padrino, por no dejar nunca de creer en que otro mundo es posible.

¡Muchas gracias!

Gràcies de nou per l'honor de poder estar avui aquí en aquesta magnífica església de San Domènec i poder compartir amb totes vosaltres les experiències de la meva vida.

Gràcies, Eduard, el meu padrí, per no deixar mai de creure que un altre món és possible.

Moltes gràcies!

DISCURS DEL DR. QUIM SALVI

Estimada doctora Anna Ferrer,
presidenta del Consell Social de la UdG,
professor Eduard Muntaner, padrí de la doctoranda,
rectors Nadal, Geli i Batlle,
president Bou,
representants polítics i civils,
membres de la comunitat universitària,
amigues i amics,

Cada vegada que la Universitat de Girona celebra la cerimònia d'investidura d'un o d'una doctor honoris causa recordem que es tracta d'un acte important.

La Universitat és una institució amb ànima, entregada al saber i al coneixement, preocupada pel progrés de les ciències, pel conreu de les humanitats, pel benestar que pot transmetre a la societat. Una institució que no viu al marge del món, sinó que es preocupa pels neguits i la lluita contra les injustícies.

Per això, cada vegada que nomenem un nou doctor honoris causa ensenyem la nostra ànima. Ens presentem com som. Avui, més que mai.

El compromís social de la Universitat de Girona té, avui, en la figura de la doctora Anna Ferrer, un instant d'il·luminació i d'esperança que persistirà en el temps...

...perquè reconeixem la trajectòria d'Anna Ferrer i, amb ella, el compromís de la Fundació Vicente Ferrer.

Hem incorporat al claustre de la UdG persones que són exemple d'actituds elogioses i admirables: en el camp de la reivindicació feminista, de la justícia equitativa i el respecte a la diversitat; en el món de l'activisme i la cooperació solidària; en el terreny del compromís pel medi ambient i de la pedagogia radical que reclamen els objectius de desenvolupament sostenible de les Nacions Unides; en el món de la cultura i la persistència en la lluita pels drets humans.

Avui, aquella simbologia social es renova i s'enforteix amb Anna Ferrer, activista i cooperant, amb més de cinquanta anys d'esforç a favor de les persones que viuen en la fragilitat i sense protecció.

A favor de la Humanitat en majúscules, a l'Índia, al districte d'Anantapur, amb vocació de servei universal. La seva tasca posa en relleu el protagonisme invisibilitzat de milers de dones que han contribuït silenciosament a la construcció d'un món més just, més humà, més responsable.

Penso, ara, en aquella frase que va escriure Walter Benjamin, el filòsof al qual la UdG té dedicada una càtedra. Està escrita en el monument que li va dedicar la vila de Portbou, poble on va morir perseguit pels nazis: «És una tasca més àrdua honorar la memòria dels éssers anònims que la de les persones cèlebres. La construcció històrica es consagra a la memòria dels qui no tenen nom.»

Quan Vicenç Ferrer arriba a finals dels anys 60 del segle passat a Anantapur, de fet s'instal·la en el no-res, com ell mateix va assegurar. Un espai desprotegit i devastat, sec i aspre. Els qui no tenen nom tampoc no tenien vida. Però hi havia espai per al miracle. Un miracle que es va produir, amb molt d'esforç, gràcies a Vicenç Ferrer i la seva companya Anna Ferrer.

Per això avui celebrem aquella obsessió per salvar nenes i nens, dones i homes, aquell entusiasme humanista, aquelles accions destinades a dotar de recursos i dignitat a totes aquelles i aquells que no tenien nom. Els que eren *intocables* i la seva simple ombra *contaminava* la resta.

Vicenç i Anna Ferrer van il·luminar aquella ombra i van construir un perfil resplendent.

Un poeta anglès del segle XVII, John Donne, conegut pel seu notable enginy, jocs de paraules i subtils paradoxes, ens diu que «ningú no és una illa», que «cada humà és un bocí del continent, una part de la terra». Diu que si el mar se n'emporta un fragment, tots quedem disminuïts. «La mort de qualsevol persona m'afebleix —diu— perquè estic lligat a la Humanitat.»

No es podria resumir millor el treball ingent de la Fundació Vicente Ferrer, i d'Anna Ferrer al capdavant. Salvar una part petita del món vol dir salvar-lo sencer. Gràcies a un projecte de desenvolupament integral, de transformació social que no solament procura per la millora del benestar material sinó per la recuperació de la dignitat, per retornar el nom a les persones que fan la història.

I ho fa des d'una actitud positiva, entusiasta, optimista. En una entrevista de fa uns anys, Anna Ferrer explicava que Vicenç Ferrer, en els primers moments d'Anantapur, li deia que l'endemà no tenien res per menjar, no hi havia diners ni queviures. Ella li va contestar: «Demà, ja veurem; ara, dorm.»

La Fundació Vicente Ferrer es caracteritza per un treball estructurat i previsor, però també per aquesta confiança planera i indestructible en la providència. Tot ha d'anar bé perquè fem el bé. Aquest podria ser el seu lema.

Anna Ferrer, i tota la gent que l'envolta, que han lluitat a l'Índia per erradicar la pobresa, per canviar les coses, per enfrontar-se als poders establerts i a les normes injustes, han sobreviscut a múltiples entrebancs. Però sempre des de la impertorbable confiança en les seves forces, en la bondat de les seves accions.

En aquella mateixa entrevista, Anna Ferrer deia que si l'Índia fos persona seria una dona, i que si fos un sentit seria una mirada.

Celebrem i enaltim la mirada femenina. La urgència de la tasca de l'empoderament femení, de la igualtat de gènere, la lluita per una igualtat que, en el cas d'Anantapur, encara és més necessari, perquè les dones han estat les més excloses entre els exclosos.

I la mirada implica, com deia Anna Ferrer, «anar més enllà del que és evident», procurar que sigui un motiu per a la pietat, per compartir

el dolor i el patiment en primera persona, però no des de la resignació o la condescendència, sinó des de l'acció, una acció que ha de ser revolucionària i transformadora contra la pobresa i les injustícies.

Parlem de l'acció transformadora més important de totes, parlem de l'educació, una activitat en la qual excel·leix UdiGital.edu, a través de múltiples projectes com ara el programa Inventors4Change. De la mà d'UdiGital.edu fa deu anys que la Universitat de Girona està present a l'Índia, aportant coneixement i mitjans tècnics, per compartir experiències i establir lligams entre comunitats.

Parlem d'educació com a eina transformadora. I parlem de sanitat, d'habitatge, de les coses més senzilles i més imprescindibles: dur aigua als llocs on no n'hi ha, on la sequera és extrema.

Vivim moments històrics molt difícils. La pandèmia de la covid-19 ha accentuat les desigualtats entre països rics i pobres. Ara la guerra a Ucraïna amenaça de provocar una fam de dimensions colossals a l'Àfrica. Més pobresa i més devastació en un lloc ja massa devastat. Com a l'Índia d'Anna Ferrer, que ens interpel·la perquè no som una illa i perquè cada ciutadà del món és un germà.

La Universitat és un espai on pensar i on debatre. On enriquir-nos d'intel·ligències diverses. On reflexionar. I també, avui més que mai, un espai on activar les condicions per a l'acció. Amb actes com aquest d'avui no solament retem homenatge a la figura d'una dona única, lluitadora, tenaç, sinó que emetem un crit d'urgència per un futur millor, per un futur més humà, en el qual tots, absolutament tots, ens hi hem de sentir implicats.

Moltes gràcies,

Quim Salvi

Rector de la UdG

Girona, 10 de juny de 2022

Universitat
de Girona